

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Vitæ Sanctorum Sacris per singulos anni dies
Meditationibvs illustratæ**

Paderbornæ, 1697

S. Odo Abbas. 18. Novembr.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62968](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62968)

2. Dormientes timenda non timemus etenim, quamvis sicarius stricto gladio ad lectum accedat, tranquilli dormimus, quoniam eum non videmus; ita peccator nec Deum, nec mortem, nec iudicium, nec infernum timet, quia ea omnia non considerat. Patrum, aut nihil de futuris calamitatibus sollicitus, timet duntaxat malum præsens, quod nimirum & videt, & sentit.

3. Plerique peccatores tantum imminente morte expergiscuntur. Eo temporis puncto vident illi quidem, quam vanus fuerit eorum timor, quam falsa & crudelis voluptas, sed serius excitantur, serius aperiunt oculos, cum tunc temporis vix possint laborare. *Iam hora est de somno surgere; laboremus cum possumus, neque nobis dicatur, quod de viris divitiarum: Dormierunt somnum suum, & nihil invenerunt in manibus suis David.*

S. O D O Abbas.

18. Novembr.

Quomodo potestis bona loqui cum sitis mali? ex abundantia enim cordis os loquitur. Christus Matth. cap. 12.

Officio suo fungi patres à patre Odonis discant. Unicum & vix natum filiolum è cunis

è cunis inter brachia in coelum sustulit, Divó-
 que Martino & sacris devovit. Dixisses assen-
 sum infantem, ita non tam lac maternum,
 quàm erga Martinum amorem suxit, qui scili-
 cet cum puero deinde crevit, dum literis ex-
 cultus inter Canonicos Turonenses est coop-
 tatus. Sed cum tunc etiam vanis poëtarum
 (& Virgilii præcipuè) commentis plus quàm
 piis commentationibus vacaret, per somnum
 vas vidit cum primis elegans, sed serpentibus
 plenu. Monuit scilicet iterum coelum, quod
 ipse Maro, anguè ut juvenus caveat in herba
 latentem, dum fraga legit. Noster deinceps
 precibus ad D. Martini noctes invigilavit,
 quò sapius euntem cum ex itinere vulpes in-
 festarent, mirum dictu suppetias contra has
 lupus tulit, idem deinde Odonis hospes æ-
 diumque non ridiculus jam custos. Sub hæc
 dum Luteriæ Parisiorum amplius literis ope-
 ram navat, ab ipso Greg. Pont. noctu cala-
 mum dono accipere visus est, quo Magni Do-
 ctoris Moralia, ut ajunt, sparsa omnibus li-
 bris in unum corpus colligeret. Jam Mona-
 chus laboravit tam diu, quoad Monachum
 etiam pater; Mater velum indueret inter Vir-
 gines. Abbas Gigniacensis mox Cluniacensis
 miranda & fecit & passus est, dum collapsam

monasteriorum disciplinam erexit. Ad extremum æger Romæ imperavit ut redire in patriam liceret. Ibi denique vitam posuit ubi accepit, ad D. Martini tumulum. *Ex SUR.*

M E D I T A T I O.

De Verbis.

1. **N**Unquam vel benè, aut secùs de te loquaris, nisi si jubeat charitas, aut obedientia. Quemadmodum enim putida & fucata videtur humilitas vitia sua narrantis, sic intolerabilis est vanitas buccinantis sua præclare gesta, & suas cum naturæ, tum gratiæ doctes deprædicantis. Displicet laus propria in ore viri, maximè Christiani. *Laudet te alienus, & non os tuum.* Prov. 27.

2. Ne dente maledico fratrem carpsferis, neminem accusaveris, aut condemnaveris. Loquere in bonam partem de omnibus. In quolibet homine, in quolibet facto inest aliquid boni; quod bonum est laudato, cætera fileto. Domine, accende me spiritu fraternæ charitatis? nunquam Domine, nunquam dicam de proximo meo, quod de me dici nollem.

3. Cave tamen, ne dum obtrectationem declinas, in adulationem prolabaris. Si per autoritatem peccantem arguere minùs possis tace, nec assentatoris & officiosis verbis ejus peccato blandiaris. Ama veritatem, à qua nec transversum digitum discedas. Ut in verbis toties non offendas, loquere parùm, & meditatè. Deum ora, ut ponat custodiam ori tuo. *Hominis*

nis est animam preparare, & Domini gubernare linguam:
Prov. 16.

S. ELISABETHA Vidua.

19. Novembr.

Non omnis, qui dicit mihi, Domine, Domine intrabit in regnum caelorum: Sed qui facit voluntatem patris mei, qui in caelis est. Christus Matth. cap. 7.

A Ge superbe, qui deficiente animo Elisabetham ad Servatoris Christi effigiem vides, audi etiam quæ dolor intus loquitur. Nimirum me terra pulvisculum purpura involuit, tu mihi Christe, heu? nudum meam erubescis vicem. Mihi corona auro & gemmis tibi spinis & sentibus riget. Ego pulvinaria calcō. tu locum capiti circumspicis nec, eheu? invenis. Me aulae servitia vallant, te soli hostes stipant. I, purpura, rectius sanguis me Sponsi pinget, Ite gemma, nobiliores sub cruce lego. Abi gravis auro corona, rosas è spinis nectam Tollite pulvillulos, Crux, Sponsæ erit lectulus. Secedito amicorum cohors, dolores me rectius ambient. Hæc inquam tantum apud Elisabetham potuere ut jam se ipsa superbior omnem pedibus Mundum subderet, Istamque miserorum se servitiis addice-

X 4

ret